

IDEALE MOORDENAARS

(Das ideale Mörderpaar)

Komische thriller in vier bedrijven

door

WALTER G. PFAUS

vertaling

Adrie Kuik

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IDEALE MOORDENAARS - DAS IDEALE MÖRDERPAAR** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WALTER G. PFAUS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Paul van Dellen	45 - 50
Johanna van Dellen	25 - 30
Maria Brijmeijer	60 - 65
Roland Paardeblom	30 - 50
Karin Ever	30 - 40
Peter Visser	25 - 30

DECOR:

Woonkamer van een welvarend, middenklasse echtpaar. Benodigd meubilair: bank, leunstoel, tafeltje. Kast, waarin zich een complete stereo-installatie met microfoon en een televisie bevindt. Ergens staat een telefoon. Drie deuren. Achter dubbele tuindeuren, die toegang bieden tot het terras. Rechts is de algemene opgang. De deur links biedt toegang tot de overige vertrekken en tot Johanna's schuilplaats.

EERSTE BEDRIJF

Wanneer het doek opgaat is het toneel leeg en schemerig belicht. Dan komt Paul van Dellen van rechts. Hij draagt twee grote koffers. Paul loopt naar het midden van het toneel, zet de koffers neer, draait zich om, loopt terug naar de deur om het licht aan te doen. Op hetzelfde moment komt Johanna van links. Zij draagt een sexy jurk.

JOHANNA: Doe geen licht aan.

PAUL: (*draait zich met een ruk om*) Mijn god, je laat me schrikken.

JOHANNA: Doe niet zo stom. Je weet toch dat ik thuis ben.

PAUL: Ja, dat wel... Maar wanneer jij zo onverwachts...

JOHANNA: Kom hier en neem mij in je armen.

PAUL: (*doet het, kust haar*) Mijn god, nu merk ik pas, hoe erg ik jou gemist heb.

JOHANNA: Ik heb jou ook gemist. (*duwt hem van zich af*) En? Hoe is het gegaan?

PAUL: (*gaat er niet op in*) Wat voor een jurk heb je daar aan?

JOHANNA: Geen uitvluchten. Ik wil weten hoe het gegaan is.

PAUL: En ik wil eerst weten wat voor een jurk dat is! Hij is nieuw, hè?

JOHANNA: Natuurlijk is 'ie nieuw. Ik wou jou ontvangen als nieuwe vrouw.

PAUL: (*woedend*) Jij bent dus buiten geweest...

JOHANNA: (*onderbreekt hem*) Klets toch geen onzin. Ik ben niet buiten geweest. Die jurk heb ik gekocht voordat we met vakantie gingen.

PAUL: Daar heb je mij niets van verteld.

JOHANNA: Het was een verrassing. Ik dacht, hij heeft het verdiend, dat ik hem in deze opwindende jurk opwacht.

PAUL: (*weer kalm*) Ik wil 'm zien. (*gaat naar rechts om het licht aan te doen*)

JOHANNA: Maar dan komt gelijk die ouwe opoe hier naar toe.

PAUL: Het is midden in de nacht. Die ligt al lang te slapen. (*doet het licht aan*)

JOHANNA: (*gaat uit de buurt van de tuindeuren, zodat men haar van buiten af niet kan zien, poseert voor Paul*) En? Hoe zie ik er uit?

PAUL: (*bewondert haar*) Als een vrouw die van plan is, een zonde te begaan.

JOHANNA: Dat ben ik ook van plan, maar niet nu.

PAUL: (*loopt naar haar toe*) Laat nimmer iets tot morgen staan, wat nog heden kan gedaan.

JOHANNA: (*houdt met gestrekte armen Paul van zich af*) Paul, alsjeblieft, niet nu. We moeten serieus zijn.

PAUL: Als ik serieus word, moet ik huilen.

JOHANNA: (*teder*) Was het dan zo erg?

PAUL: (*gespeeld onverschillig*) Het was nu eenmaal mijn eerste moord. Na de tweede voel ik mij misschien stukken beter.

JOHANNA: (*nadrukkelijk*) Een tweede moord komt er niet. Deze was gewoon nodig.

PAUL: (*onderbreekt haar*) Ja, ja, dat heb ik nu al duizend keer gehoord.

JOHANNA: (*nadat zij hem een tijdje zwijgend heeft aangekeken*) Is alles zonder problemen verlopen?

PAUL: (*zucht*) Ja, alles verliep zonder problemen.

JOHANNA: Geen moeilijkheden gehad?

PAUL: (*na korte aarzeling*) Bijna niet.

JOHANNA: Wat bedoel je?

PAUL: Niets. Het heeft niets te betekenen.

JOHANNA: Vertel op!

PAUL: Nou goed... Ik geloof dat de politie iets vermoedt.

JOHANNA: (*iets scherper*) Hoe kon zo iets nou gebeuren?

PAUL: Ik weet het niet. Die captain was een ouwe vos. Hij vertrouwde de zaak niet.

JOHANNA: (*scherp, snijdend*) Dan heb jij fouten gemaakt!

PAUL: (*kijkt haar een ogenblik verbaasd aan*) Nee, ik heb geen fouten gemaakt. Hij was wantrouwend, omdat hij de verzekeringspolis heeft gezien.

JOHANNA: Wat?! Had jij de verzekeringspolis bij je?

PAUL: Die had ik meegenomen, omdat ik hem nog eens wilde doornemen.

JOHANNA: Jij bent een sukkel! Die polis hebben wij met z'n tweeën wel honderd keer doorgenomen.

PAUL: (*praat nu ook luider*) Mijn god, wat doet het er toe, of de politie van het eiland die polis nu wel of niet heeft gezien!

JOHANNA: (*snauwt*) Wat het er toe doet?! Nu krijgen we hier de politie op ons dak!

PAUL: Daar hoeven we ons heus geen zorgen over te maken. Zij zullen nooit bewijzen vinden. Zonder bewijzen geen moord.

JOHANNA: (*matigt haar toon*) Ondanks dat, kan de politie nog behoorlijk lastig worden.

PAUL: Tot aan het moment, waarop ik hen de foto presenteer. De politie moet hoe dan ook bewijzen hebben. Als zij het bewijs van mijn onschuld in handen hebben, laten zij ons met rust.

JOHANNA: (*gerustgesteld*) Is de foto gelukt?

PAUL: Ik dacht van wel. We zien het wel wanneer ik hem ontwikkeld heb.

JOHANNA: Hij moet gewoon gelukt zijn.

PAUL: Hij zal ook wel gelukt zijn... En? Hoe was het hier?

JOHANNA: Op een kleinigheidje na, ging alles van een leien dakje. *(er wordt hard op de tuindeur geklopt)*

MARIA: *(achter, opgewonden)* Oehoe! Meneer van Dellen doe open! Ik ben het, de buurvrouw!

JOHANNA: *(duikt snel achter de bank)* Wat heb ik je gezegd? Zij heeft gezien dat hier licht brandt.

PAUL: *(geruststellend)* Ja, ja, geen probleem. Die wimpel ik wel af.

JOHANNA: *(sissend)* Toe dan!

PAUL: *(zuchtend)* Ja, ja. *(zet de tuindeur op een kier)*

MARIA: *(drukt snel de deur helemaal open, komt binnen)* Mooi dat u weer terug bent...

PAUL: *(onderbreekt haar onmiddellijk)* Mevrouw Brijmeijer, het is midden in de nacht...

MARIA: Weet u, wat er hier tijdens uw afwezigheid gebeurd is?

PAUL: *(neemt haar bij de arm, werkt haar weer naar de tuindeur)* Vertelt u mij dat morgen maar. Ik ben moe.

MARIA: *(onverstoorbaar)* Er is bij u ingebroken.

PAUL: Wat?! *(laat haar los, ontdaan)* Ingebroken, zegt u?

MARIA: Ja. Ik heb een paar keer licht gezien van een zaklantaarn en toen heb ik natuurlijk direct de politie gebeld.

PAUL: *(nog meer ontdaan)* Wat?

MARIA: Die hebben hem natuurlijk niet gepakt. Toen de politie kwam was de vogel al lang gevlogen.

PAUL: Een inbreker is bij ons binnen geweest? Weet u dat wel zeker?

MARIA: Heel zeker. Moet u het kapotte raam in de keuken maar eens zien. *(wil naar de bank)*

PAUL: *(is sneller, verspert haar de weg)* Dat moest u mij maar eens laten zien. Kom, we gaan buitenom. *(werkt haar naar de tuindeur)*

MARIA: *(bevrijdt zich, gaat terug naar de bank, neemt plaats)* Ik ga in het donker niet door de tuin. Misschien is hij daar nog ergens... *(kijkt rond)* Waar is uw vrouw eigenlijk?

PAUL: *(trekt onmiddellijk een treurig gezicht)* Ze... ze is dood.

MARIA: Wat?

PAUL: Ze... ze is van een veertig meter hoge rots gevallen.

MARIA: Mijn god! Hoe is dat gebeurd?

PAUL: Zij wilde dat ik haar vanaf beneden fotografeerde, terwijl zij boven op een plateau stond... *(met doffe stem)* En toen is zij voor mijn ogen naar beneden gevallen...

MARIA: Oh god, arme stakker. En u hield zoveel van haar. *(Johanna komt heel even vanachter de bank omhoog, maakt met haar handen*

een gebaar, alsof zij Maria wil wurgen. Maakt Paul duidelijk dat hij haar naar buiten moet werken, duikt weer achter de bank)

PAUL: *(tot Maria, met treurige stem)* Zou u mij nu alstublieft alleen willen laten...

MARIA: *(weert af)* Oh nee! Geen sprake van! Ik kan u nu toch niet alleen laten. Ik zou het mij zelf nooit vergeven, wanneer u zichzelf iets aan zou doen.

PAUL: *(probeert het met nog treuriger stem)* Alstublieft, mevrouw Brijmeijer, ik heb een paar dagen geleden mijn vrouw verloren...

MARIA: Juist! En daarom heeft u mijn hulp nodig...

PAUL: Ik heb helemaal niets nodig, alleen rust, rust, rust!

MARIA: *(onderdrukt haar stem)* Ik ben heel stil.

PAUL: *(met klem)* Ik wil alleen zijn!

MARIA: *(doet alsof ze niets hoort)* Ik zet wel eventjes koffie en ik maak wel eventjes een hapje eten. U zult wel sterven van de honger... *(staat op)*

PAUL: *(woedend)* Verdraaid nog aan toe! U begrijpt er niets van! Ik wil alleen zijn! Gaat u alstublieft naar uw eigen huis terug...

MARIA: *(onderbreekt)* Dat kan niet. De politie kan elk moment hier zijn.

PAUL: Wat?

MARIA: Toen ik zag dat u terug was, heb ik natuurlijk opnieuw de politie gebeld. *(er wordt gebeld)*

PAUL: *(zuchtend)* Grote god, dat ontbrak er nog maar aan. *(ploft neer op de bank)*

MARIA: Zo ziet u maar weer. Het is maar goed dat u mij in de buurt heeft. *(gaat naar deur rechts)* Ik zorg er wel voor dat de boel in orde komt. Wie A zegt, moet ook B zeggen. *(af)*

PAUL: *(steekt de handen gevouwen omhoog)* Is er dan niemand, die deze vrouw doodmaakt?

JOHANNA: *(komt achter de bank omhoog)* Ik zou wel willen, maar ik kan haar niet aan.

PAUL: Wegwezen jij! De politie komt eraan.

JOHANNA: *(gaat naar deur links)* Ja, ja, ik ga al.

PAUL: We komen er straks nog wel op terug.

JOHANNA: Ik kan hier echt niets aan doen. *(af. Maria komt met Roland Paardeblom, een politieagent, van rechts)*

MARIA: Maar ik heb u toch gezegd dat meneer van Dellen nu niet lastiggevallen wil worden...

ROLAND: *(schuift haar aan de kant, tot Paul)* Bent u meneer van Dellen?

PAUL: *(trekt weer een treurig gezicht)* Ja.

ROLAND: U weet dat er tijdens uw afwezigheid bij u is ingebroken?

PAUL: Ja, mevrouw Brijmeijer heeft het mij verteld. Luister, kunnen wij

dat morgen niet bespreken? Ik heb een verschrikkelijke tijd achter de rug...

MARIA: *(tot Roland)* Ik heb u toch gezegd dat mevrouw van Dellen tijdens haar vakantie dodelijk verongelukt is!

ROLAND: *(tot Paul)* Klopt dat?

PAUL: Natuurlijk klopt dat.

ROLAND: *(voelt met hem mee)* Neemt u mij niet kwalijk... Dat wist ik niet.

PAUL: Zou u mij nu alleen willen laten?

MARIA: *(wuijt Roland naar deur rechts)* U heeft het gehoord. Hij wil alleen zijn.

ROLAND: *(beweegt zich naar deur rechts, draait zich nog een keer om)* Zeg, meneer van Dellen, u heeft toevallig nog niet nagekeken, of er iets gestolen is?

PAUL: Nee, dat heb ik niet. Ik hoor zelf ook net dat er ingebroken is.

ROLAND: *(knikt begrijpend)* Ja, dat begrijp ik...

MARIA: *(wuijt energiek)* Mooi, dan gaan we!

ROLAND: *(doet alsof hij Maria niet ziet, aarzelt, tot Paul)* Ik begrijp heel goed dat u alleen wenst te zijn. Maar deze inbraak kost mij hoofdbrekens... Vindt u het goed dat ik hier een beetje rondkijk? Ik zal u beslist niet storen...

PAUL: *(zuchtend, luid)* Kun je in dit land nu helemaal niet meer alleen zijn met je verdriet?

ROLAND: *(sussend)* Goed, goed... Okay. Ik heb het al begrepen.

MARIA: Hè, hè, eindelijk. Als alle politieagenten zo traag van begrip zijn als u...

ROLAND: *(beweegt zich weer naar deur rechts, komt dan opnieuw terug)* Ziet u, ik wil niet...

MARIA: *(met klem)* Wij willen ook niet! Gaat u nou maar! Ziet u dan niet dat deze man helemaal kapot is?

ROLAND: *(werpt Maria een strenge, blik toe en wendt zich weer tot Paul)* Ik wil niet onbeleefd of opdringerig zijn...

MARIA: Dat bent u wel! Wilt u nu alstublieft...

ROLAND: *(maakt de zin af)* ...uw mond houden, mevrouw Brijmeijer! *(tot Paul)* Wat mij hoofdbrekens kost, is het eigenaardige gedrag van de inbreker.

MARIA: *(verontwaardigd)* Nou ja, zeg!

PAUL: *(tegen Maria)* Wees nu eens een keer stil! *(tegen Roland)* Hoezo eigenaardig gedrag?

ROLAND: Ja, ziet u, de inbreker slaat het raam in, via het gat opent hij het venster en klimt naar binnen. Dan wordt hij gestoord door mevrouw Brijmeijer...

MARIA: Natuurlijk door mij. Door wie anders?

ROLAND: (*onverstoorbaar*) ...en gaat er vandoor. En dan doet hij iets raars. Hoewel hij op de vlucht is, gunt hij zich tijd, het raam dicht te trekken en grondig te vergrendelen. Is dat normaal?

PAUL: (*staart hem een moment sprakeloos aan*) Ik... ik kan u niet volgen...

ROLAND: Maar dat is toch heel eenvoudig...

MARIA: En nu is het uit! (*schuift Roland naar deur rechts*) Of u gaat weg, of ik bel de politie.

ROLAND: Ik ben de politie.

MARIA: U bent geen politie, u bent een stoorzender. (*met iets lagere stem*) Heeft u dan niet door dat deze man u helemaal niet kan volgen.

ROLAND: (*schudt Maria van zich af, tegen Paul*) Ik zie wel dat u vandaag niet helemaal fit bent. Ik kom morgen terug. (*gaat naar deur rechts*) Kunt u intussen nakijken wat er gestolen is?

PAUL: (*afwezig*) Ja, ja, morgen...

MARIA: (*wuift Roland weer naar deur*) Welterusten!

ROLAND: (*tegen Paul*) Tot morgen dan. (*af*)

MARIA: Hoe is het mogelijk! De politieagenten van tegenwoordig hebben geen gevoel voor tact...

PAUL: Wilt u alstublieft nu ook weggaan?

MARIA: kom, ga zitten. Ik zal wel even thee zetten...

PAUL: Mevrouw Brijmeijer, had u het zopas niet over gevoel voor tact?

MARIA: Natuurlijk. Met betrekking tot die politieagent. Maar dat slaat toch niet op mij?

PAUL: Dat slaat ook op u!

MARIA: Ach, onzin. Ik ben hier om voor u te zorgen...

PAUL: (*luider*) Mevrouw Brijmeijer, ik heb u niet nodig!

MARIA: (*teder, alsof ze tegen een kind praat*) Natuurlijk heeft u mij nodig. U weet het alleen zelf nog niet.

PAUL: (*woedend*) Verdraaid nog aan toe, dringt het dan niet tot u door, dat ik rust wil? Ik wil alleen zijn!

MARIA: (*gaat naar deur links*) U zult van mij geen kik meer horen. (*zacht*) Ik ga nu naar de keuken...

PAUL: (*vangt haar bij de deur op, werkt haar naar de tuindeur*) U gaat nu naar huis en naar bed. Morgenvroeg mag u terugkomen, om voor mij te zorgen.

MARIA: Weet u zeker dat u...

PAUL: (*met klem*) Ik weet het heel zeker. (*schuift haar naar buiten, sluit de deur*)

MARIA: (*trekt de deur open*) Mocht u zich nog bedenken...

PAUL: Dan bent u de eerste die het hoort. (*schuift haar naar buiten, sluit*)

de deur. Hij wacht een ogenblik en gaat dan naar deur links, die hij opent) Johanna, je kunt tevoorschijn komen! (*Johanna komt even later van links*)

JOHANNA: (*kijkt eerst naar de tuindeur, loopt dan even om de bank heen en gaat er achter staan*) Voor alle zekerheid. Ik vertrouw die vleugelmoer voor geen cent.

PAUL: Die wat?

JOHANNA: Die vleugelmoer. Zij is toch pianolerares of niet?

PAUL: (*lacht*) Dat moet je háár vertellen.

JOHANNA: Als ik dat háár vertel, dan komen we alle twee in de gevangenis. Jij wegens moord op jouw vrouw en ik wegens medeplichtigheid.

PAUL: Fout. Wegens moord op mijn vrouw kan niemand mij veroordelen. Jij leeft nog.

JOHANNA: Ik leef nog, zei het lijk... Maar jij hebt een vrouw vermoord, die heel veel op mij leek. Jij hebt haar voor jouw vrouw laten doorgaan.

PAUL: Dat was jouw idee. En het was ook jouw idee, dat ik met deze vrouw naar dat tropische eiland ben gevlogen, een paar dagen vakantie met haar heb gehad en zelfs met haar naar bed ben geweest.

JOHANNA: Ik hoop, dat je toen alleen aan mij hebt gedacht.

PAUL: Als ik niet de hele tijd alleen aan jou had gedacht, dan had ik dit alles nooit volgehouden.

JOHANNA: Ik heb het ook niet gemakkelijk gehad, geloof dat maar. Maar daarvoor worden wij beloond met drie miljoen.

PAUL: Ja, als alles lukt.

JOHANNA: Het lukt. Jij hebt toch geen fouten gemaakt?

PAUL: Apropos fouten. Hoe zit dat met die inbreker?

JOHANNA: (*trekt onverschillig haar schouders op*) Niets. Hij was er gewoon, zoals die agent al zei.

PAUL: En. Heeft hij jou gezien?

JOHANNA: (*kijkt Paul een ogenblik zwijgend aan. Dan overdreven gelaten*) Ja, dat heeft hij.

PAUL: (*buiten zich zelf, schreeuwt*) Wat?

JOHANNA: (*sissend*) Schreeuw niet zo, straks staat die ouwe vervelende heks weer voor de deur.

PAUL: (*als boven*) Dat is toch te zot om waar te zijn. Jij zit mij te verwijten, dat ik de verzekeringspolis bij me had. En jij... Nu is toch alles afgelopen.

JOHANNA: Wat klets je toch? Niets is afgelopen.

PAUL: Maar hij heeft jou gezien! Begrijp je dan niet wat dat betekend? Hij zal ons zeker chanteren...

JOHANNA: Hij zal helemaal niets.

PAUL: Hoe kun je daar nu zeker van zijn?

JOHANNA: Hij zal niemand chanteren. Mensen, die dood zijn, kunnen dat niet.

PAUL: *(ontdaan)* Wat?!

JOHANNA: Die arme stumper is van de keldertrap gevallen.

PAUL: Jij hebt hem van de keldertrap geduwd.

JOHANNA: Ik zei, dat hij gevallen is. Maar als jij van mening bent, dat ik hem een handje geholpen heb, moet je dat zelf weten.

PAUL: Heb jij dat?

JOHANNA: Nee!

PAUL: *(kijkt haar peinzend aan)* En waar is het lijk nu?

JOHANNA: In de kelder. De sleutel ligt bovenop de klok. *(Paul schuift de leunstoel onder de klok, klimt op de stoel om de sleutel te pakken. Op hetzelfde moment komt Maria van achteren. Johanna duikt snel achter de bank)*

MARIA: Wat bent u daar aan het doen? Is er iets mis met die klok?

PAUL: *(krimpt ineem, valt bijna van de stoel, kan zich nog net vasthouden, sarcastisch tegen Maria)* Nee, ik ben een beetje kippig.

MARIA: Waarom neemt u in vredesnaam dan geen bril.

PAUL: *(neemt de sleutel, zonder dat Maria dit ziet, stapt van de stoel)* Omdat ik daar geen geld voor heb.

MARIA: Aha. Dan kloppen die verhalen dus toch.

PAUL: Welke verhalen?

MARIA: *(snel, alsof zij bang is, dat zij onderbroken wordt)* Dat uw vrouw de firma heeft geruïneerd.

PAUL: *(blijft heel rustig)* Wie vertelt die kletsverhalen?

JOHANNA: Gewoon, de mensen. Die zijn per slot van rekening niet blind.

PAUL: *(schuift haar naar de deur achter)* Daarover vertelt u mij morgen meer. U gaat nu naar buiten en blijft daar. Heeft u dat begrepen?

MARIA: Zie je nou wel? Nou was ik bijna vergeten waarvoor ik kom. Ik wou u alleen maar even zeggen, dat ik u morgen ontbijt zal brengen. U hoeft zich daar niet druk om te maken.

PAUL: Dat is heel aardig. Maar alstublieft niet voor negen uur. Welterusten. *(schuift haar naar buiten, drukt de deur in het slot)*

JOHANNA: *(komt achter de bank omhoog)* Die stomme ouwe doos verpest alles voor ons.

PAUL: Niet steeds schelden. Ik denk namelijk, dat wij haar nog heel goed kunnen gebruiken.

JOHANNA: Wat? Ben je gek geworden?

PAUL: Nee, ik denk na...

JOHANNA: *(onderbreekt hem, ironisch)* Dat is nieuw voor mij.

PAUL: Hou jij je nou maar stil, anders ga ik nog geloven, wat zij gezegd heeft. Namelijk dat jij de firma hebt geruneerd.

JOHANNA: (*hard*) Wij hadden afgesproken, dat wij daar niet meer over zouden praten...

PAUL: (*sussend*) Ja, ja, het is al goed... Wij kunnen haar echt goed gebruiken.

JOHANNA: Stuur haar maar naar de televisie. Ze lijkt op een televisie-ster.

PAUL: Op welke televisie-ster lijkt ze dan?

JOHANNA: Op het Kruimelmonster.

PAUL: En daarom heb ik haar nodig. Zij mag mij graag en als ik het wil, jaagt ze elke politieagent en elke verzekeringsagent weg.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto